

myndigelse til at afsige en ny Kendelse vedrørende selve Realitetsspørgsmaalet.

Meningsforskellighederne i første Udvalg satte stærkt Præg paa Forhandlingerne i Underudvalget, der foretog en Række Ændringer i Juristudvalgets Indstilling. Underudvalget drøftede først to Principspørgsmaal: 1) Hvorvidt det maatte anses for betimeligt at fastslaa de Grunde, der berettigede til at anse en Voldgiftskendelse for ugyldig og saaledes hjemlede Adgang til Appel; 2) Hvorvidt hele Forslaget ikke var overflødig som Følge af Art. 36 i Statuten for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje.

Hvad angaar det første Spørgsmaal, mente Underudvalget, at en nøje Definition af de Grunde, der hjemlede Appel, vilde støde paa saa mange praktiske og teoretiske Vanskeligheder, at den maatte anses for umulig. Paa Folkerettens nuværende Udviklingsstade maatte man foretrække at overlade Retsplejen at fastslaa de Grunde, der kunde gøre en Kendelse ugyldig. Imidlertid mente Udvalget — som Følge af forskellige Udtalelser, der var faldet i første Udvalg, hvorved navnlig sigtedes til det ovenfor omtalte Indlæg af *Politis* — udtrykkeligt at maatte fastslaa, at en Voldgiftskendelse ikke skulde kunne anses for ugyldig af den Grund, at Voldgiftsdomstolen havde anvendt den materielle Ret paa fejlagtig Maade, medmindre Staterne udtrykkeligt havde aftalt Appel.

Det andet Spørgsmaal — det finske Forslags Forhold til Art. 36 i Statuten for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje — rører ved selve Kernen i den fra finsk Side fremsatte Tanke. Ogsaa Juristudvalget havde været inde paa dette Spørgsmaal. »Udvalget har« — hed det i dettes Beretning af 7. Juni 1930 — undersøgt de Muligheder, som Art. 36, 2. Stk. i den faste Domstols Statut og Art. 41 i Generalakten frembyder for at naa en retslig Afgørelse af disse Vanskeligheder (d. v. s. de Vanskeligheder, der opstaar med Henblik paa en Voldgiftskendelses eventuelle Ugyldighed). Men det var ikke

Udvalgets Opgave at fastslaa, i hvilket Omfang disse to Artikler tillader eller ikke tillader at henvise de omtalte Vanskeligheder til Løsning af den faste Domstol efter at Kendelsen er afgivet, og Juristudvalget havde derfor ikke uddybet Spørgsmaalet. I Underudvalget var Meningen delte. Fra mange Sider var man af den Opfattelse, at Domstolsstatutens Art. 36, 2. Stk. — navnlig efter at saa mange Stater deriblandt de fleste Stormagter har tiltraadt denne berømte »fakultative Bestemmelse« — i alt Fald i meget vidt Omfang tillod den Løsning, som det finske Forslag tilsigtede, og at dette saaledes blev overflødig. Andre derimod mente, at Art. 36, 2. Stk. ikke kunde fortolkes saaledes, at den ipso jure berettigede de Stater, der havde tiltraadt denne Bestemmelse, til Appel til Domstolen i Tilfælde af Uoverensstemmelse om en afsagt Voldgiftskendelses Gyldighed som dem, det finske Forslag tog Sigte paa. Man var i Underudvalget inde paa den Tanke, at forelægge dette almindelige Spørgsmaal om Forstaaelsen og Anvendelsen af Art. 36, 2. Stk. for Domstolen og anmode denne om et Responsum (avis consultatif), men Underudvalget som saadant kom til den Slutning, at det ikke var dets Sag at drøfte Muligheden og Betimeligheden af en saadan Anmodning til Domstolen.

I Underudvalgets Beretning foresloges først et Ønskemaal, fremsat af Forsamlingen. Ønskemalet understregede indledende, at de Vanskeligheder, hvis Løsning tilsigtedes, havde en ekceptionel Karakter, eftersom Voldgiftskendelsers Gyldighed hidtil meget sjældent var blevet bestridt. Dernæst udtaltes, at en Stat, der maatte bestride en Kendelses Gyldighed, skulde være pligtig til at forelægge sin Bestridelse for en ny Instans — enten en ny Voldgiftsprocedure eller for den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje. Det var altsaa ikke Tanken i alle Tilfælde at etablere Domstolen i Haag som Appelret ex officio i de omhandlede Sager, men kun at sikre, at Spørgsmaalet om en Voldgifts-